

Obecné

Bytosti, které z různých důvodů nedokázaly žít mezi lidmi, byly na světě vždycky. Zatímco spousta Našinců se přizpůsobila městům a někteří si i pořídili kouzelné prostředky, aby nebyli poznati, spousta si jich to nemohla dovolat, nechtěla nebo to zkrátka nešlo. Než přišla první republika, byla zvířata poddanými krále, měla svá vymezená území a rozdíl mezi těmi, která se střílela na potkání a těmi, která mohla žít, byl hlavně v tom, jestli se poklonila panovníkovi. Ten jim také zvlášť uděloval povolení držet majetky - s výjimkou brněnské saně (která vyhnala Švédy od Brna a při té příležitosti zotročila stovky trollů), ale nebylo zvířete, které by mělo nějakou větší moc.

Republika

Republika a její vedení mezi Našinci spravedlivě zvolené a vedené formálně Palackým, ve skutečnosti pěticí vlivných našineckých klik (včetně jedné téměř čistě zvířecí, Všeobecné Demokracie), přišla s tím, že každý našinec je rovnoprávný. Vedlo to k velkým pokrokům a mnoho zvířecích rodin se tehdy šťastně začlenilo do společnosti. Některá zvířata si koupila své nory, stejně tak často odešla zvířata do měst – a důvěra, kterou dostala od Republiky skrze možnost volit, pro sebevědomí zvířat znamenala mnoho.

Samozřejmě, mezi zvířaty brzy došlo i k různosti politických názorů. Některá zvířata vstupovala do jiných stran než do Všeobecné Demokracie, některá si zakládala vlastní strany.

Mlýn v Třebíči

Docházelo ale i k nechutným excesům. Například u Třebíče si zvířata zakoupila starý mlýn, ve kterém hospodařila se dvěma malomyslnými obyčejnými lidmi. Měla tam spravovat boty a po okolí lákala různé uprchlíky a běžence na levný nocleh.

Až o mnoho let později se ukázalo, co se na mlýně dělo skutečně. Bizarní orgie a brutalita přecházela volně v kanibalismus. Když se o věc začala zajímat policie běžného světa, předhodili jí třebíčští Našinci ony prostáčky. Vyšetřování se tehdy ujal Jindřich Kovář, nesmírně zarputilý a silný muž a mezi Našinci v Třebíči nejvyšší autorita. A už v prvních dnech zjistil hrozné věci a nechal pořídit několik fotografií toho, co našel... a co víc, začalo se prý ukazovat, že mlýn nebylo zařízení jen tak domácí. Ne, bylo to zařízení návštěvní a leckdo ze zvířat se zde měl objevit, aby ukojil své touhy.

Případ ale rychle převzala Praha. Prezident svěřil případ už v té době nejdéle sloužícímu policistovi Mydlářovi, kterého doprovázel jako vyšetřovatel Dvanáctěrák. Vyšetřování nakonec nezjevilo žádné detaily, zvířata provozující zařízení byla popravena a v mnoha proslovech bylo zdůrazněno, že žádní hosté zde nebyli a pokud ano, jednalo se skutečně o pouhé návštěvníky. Z nichž někteří se také stali oběťmi zrůd žijících na mlýně. Kovář Jindřich byl povýšen a musel odejít z Třebíče do Prahy. A všude samozřejmě šly šepoty o tom, kdo všechno byl v třebíčském mlýně hostem a jaké věci se tam děly. Různé drobnější skandály ohledně zvířat pak provázely celou Republikou, ale z mlýna se stal symbol jedné éry.

Druhá válka

Zánik republiky následovalo mezi Našinci hlavně mocenské vákuum. Když ale zemřel říšský protektor Heydrich, pro Našince to mělo ještě jeden velmi nečekaný následek. Protektor se vrátil, a když už nemohl vládnout lidem, vládl alespoň Našincům. A jeho teror neměl dlouho sobě rovného. Němečtí Našinci dostali všechnu moc, všichni ostatní buď poslouchali, nebo je čekala deportace či smrt. O tom, jak složitě se k jeho vládě stavili Rožmberkové, o tom těžko něco říci, o tom nechme mluvit jejich kroniky.

Pro zvířata ale znamenala vláda protektora jednoduché dilema: podřídit se, nebo bojovat - a většinou zemřít. Ti, kteří nebyli pro režim přímo užiteční, museli odejít na vyhrazená místa v lesích. Brzy zjistila i zvířata německé krve, že pokud nejsou nezbytně nutná pro chod průmyslu, musí opustit svá bydliště a vrátit se na nehostinná místa bez jakéhokoliv přístřeší, místa, která často opustili jejich rodiče generaci nazpátek. Ve vymezených prostorech nechal Protektor vládnout jediné právo, které se mu zdálo pro zvířata vhodné: právo silnějšího.

Nejvíce v těchto vymezených prostorech trpěli ti, kteří vyrostli civilizovaně. A ti Němci, kteří nebyli pro Protektora užiteční nebo s ním souhlasili. V některých vymezených prostorech se dokázala zvířata dohodnout - pak jim zkrátili zásobování. Nakonec pak válku v relativním zdraví přežili jen ti, kteří pracovali s Němci a obyvatelé těch několika vymezených prostorů, kterým pomáhali lidští sousedé.

Krvavé šeríky

Když byla Protektorova vláda smetena spolu s nacistickou válečnou mašinérií, přišla pomsta. Kam se tehdy ztratil Protektor sám (aby se po padesáti letech znovu vynořil), to nevíme.

Víme ale, že když dostala zvířata příležitost se pomstít, mstila se většinou vynalézavě a s cílem co nejvíce ublížit, ponížit, zničit. Vlna msty za sebou zanechala potoky krve a slz - a zvířecí pomsta pak znepokojila i všechny ostatní Našince, kteří se již na podzim 1945 začali pomalu obracet k tomu, že krve již bylo dost. V zimě pak došlo k prvním zatčením zvířat a nově se navrátilší Prezident vydal přísný zákaz dalších svévolných lidových trestů, ale ta nejzarputilejší ze zvířat pokračovala v boji a střetávala se s našineckými úřady stále častěji.

A co bylo horší - začaly se rodit děti. Děti zplazené z hněvu a pomsty v rodinách těch několika německých Našinců, kteří neodešli a přežili. Děti v rodinách těch, které zvířata označila za kolaboranty, nebo se jen vpletli do cesty rozlíceného davu chtivého pomsty po válce. A mnohé z nich nesly rysy zvířat.

Rudé obory

Když KSČ opanovala stát, využili situace i Našinci nadšení komunismem a změnili poměry. K moci se postupně prodral Revoluční Triumvirát, ve kterém zasedali dodnes utajovaní Našinci a který reprezentoval věčné spojenectví dělnictva, rolnictva a pracujících inteligence.

Pro nás bude nejdůležitější jeho činnost ohledně zvířat. Režim vybudoval na tři sta obor, ve kterých mělo každé zvíře zajištěné své základní potřeby a zároveň mělo vytvořené podmínky na to, aby přínosným a smysluplným způsobem napomáhalo budování lepšího světa. Někdo kácel stromy, někdo lámal kameny, někdo posloužil jako testovací subjekt a prý občas někdo posloužil i jako terč rozjařeným soudruhům.

To se samozřejmě týkalo těch zvířat, kterájevila nějakou snahu o komunikaci, a která se podařilo do obor navést. Z původního plánu posbírat takto všechna zvířata na území státu sešlo, když byli soudruzi konfrontováni s nesmírným rozsahem a zmatečností tajných míst Šumavy i dalších hor a lesů. Jak šel čas a vztahy mezi Prahou a Krumlovem se rychle zhoršovaly, přestal se Triumvirát úplně zajímat o stav divokých zvířat a monster. Ovšem čas na přísné kontroly a rekvírování na panství pánů z Růže se našel vždy. Vyprázdňené vesnice a pusté svahy hor se zase o kus víc staly doménou zrůd a méně panstvím rytířů z Růže.

Revoluce a válka Prahy se Šumavou

Když padl komunistický režim, nebyl čas na dlouhé spory o tom, jak to bude dál. Král Dobromysl II. byl potomkem králů z doby před republikou, silný a v disentu proti Triumvirátu statečný. Země se na první pohled archaicky vrátila dokonce až do dob elektivní monarchie, kdy Dobromysl byl zvolen králem zemským sněmem a král spolu se sněmem určil své nejbližší rádce. A zároveň slíbil nezasahovat městům příliš do jejich vnitřních věcí a očistit stát od dědictví komunismu. A bylo to čištění důkladné, kterým proti sobě leckoho popudil. V zemi se začalo rychle podnikat, místní mizeli a cizí se objevovali: a Dobromysl začal být paranoidní. Když měl pocit, že pán Liberce příliš drží s Němci, uvěznil ho a dlouho se nevědělo, co se stalo. To se vlastně neví přesně dodnes - tehdy se psalo jaro 1992. A bylo to právě tehdy, co velkovévoda Jošt z Rožmberka poslal králi Dobromyslovi II. nótu, v níž žádal o uznání Šumavy jakožto samosprávného celku v rámci Českého království. Katoličtí Rožmberci zažili za režimu hrozivé ponížení a decimace vrcholící vytvořením Lipna a uznání autority velkovévody jako svrchované nade všemi městy na ním označeném poměrně skromném a chudém území, bylo považováno za snad ještě přijatelný požadavek. Poslům se ale dostalo výsměchu - jak odpověděl jediný, který se vrátil, zatímco ostatní byli zadrženi jako špioni.

Jošt vedl rod v jeho nejtemnějších dobách, od začátku republiky až po osudné jaro. Vzdal se vší loajality ku Praze. A když mu král pohrozil válkou, neustoupil. Jošt II. pak překročil k nečekanému kroku a v čele rytířů, které měli všichni za zbědované stíny dávné slávy, vyrazil do prudkého útoku. V podhůří Šumavy se k němu rychle přidávala další města, velmi rychle kapitulovaly bez boje i České Budějovice. Jediný, kdo tehdy kladl odpor, byl Generál, Prahou nenáviděný a zapomenutý bojovník. Ten byl ovšem v osobním souboji poražen - ne, že by mohl sám zastavit armádu.

Tábor měl zastavit nápor Rožmberků. Tábor, nejsilnější a vojensky nejpřednější z českých měst. Když se střetly linie Rožmberků a táboritů, vypadala bitva jako krvavá srážka, lehce ve prospěch tábořských. V bitvě u Tábora se ale ukázala skutečná Joštova odvaha - již dříve nechal osvobodit všechna zvířata z Obor po celé Šumavě a všude, kde je potkal. Zvířata táhla za jeho vojem - bez hlídání, bez stráží, svobodně a prý jen na dobré slovo. Možná to byl zázrak, možná to byla důvěra a možná to bylo štěstí, ale zvířata se nedopustila ničeho hrozného a hlavně rozhodla masakr u Tábora v jeho prospěch - když už se začala rožmberská linie pod tíhou tábořského tlaku prohýbat, zaútočila zvířata hrozivou ztečí do tábořských nekrytých zad.

Od Prahy se začala odvracet města, mnozí prchali a báli se postupu Rožmberků. Ten byl zakončen až v bitvě u Milína - největší bitvě mezi Našinci, která se od konce druhé světové války v Království stala. V ní padl velkovévoda Jošt. Hrdinou dne se pak stal Branimír z Frymburka, mladický šlechtic, který když se obě vojska chystala k dalšímu boji, přinesl vyčerpaným Pražanům (prý proti vůli své rodiny) mírovou smlouvu. Pro Pražany se stal legendou. Šumava získala nezávislost a všechno bylo dobré. Branimír sám se o několik měsíců později ztratil. Na místě bitvy byl vybudován velký památník připomínající všechna její bojiště. Mezi nimi stál i památník pro zvířata, která si právě v této bitvě drápy a zuby vybojovala šanci na důstojný život.

V době našeho příběhu...

Uběhlo dvacet let. Obory byly zrušeny, co nejvíce zvířat si zakoupilo Krytí a odešlo mezi lidi do měst, další zase odešla z měst na Farmu, ohromné místo zřízené v tajných zákoutích Šumavy, kde mohou žít svobodně. Farma podléhá přímo Praze, ale princezna do jejich záležitostí většinou nijak nezasahuje a samy zákony farmy jsou jednoduché: žij a nech žít, pokud to umí mluvit. Tedy alespoň v těch částech Farmy blíže hlavnímu městečku. Kdo jde dál do lesů, musí počítat s riziky.

Jenže ani na Farmě nejsou věci věčné. Před několika měsíci na Farmě došlo k povstání: Mášeňka a její revoluční buňka dodaly zbraně a další prostředky včelám. Včely se pak obrátily i proti nim a nebyť rychlého zásahu z Prahy a klidnému krátkodobému vstupu rytířů na území farmy, těžko říct, jak by to dopadlo. Obzvláště bez rytířů, kteří měli mezi zvířaty často ještě dost přátel z dob války s Prahou.

Ke smutnému rozdělení zvířat ale došlo až den po pokusu o převrat. Jeden z nejstarších vojáků farmy, kapitán Sladký, žádal trest nejpřísnější nejen pro včelí královnu a její nejbližší pomahače, ale i pro Mášeňku a její soudruhy. Princezna ovšem chtěla ukázat milost, a když viděla, že i revolucionáři byli potrestáni včelami víc než dost, nechala je jít. Sladký to nevydržel, strhal si své odznaky a se skupinou nevěrnějších zvířat odešel. Co se s ním stalo poté, nebylo dlouho známo.

A právě té noci, v předvečer slavného turnaje na tvrzi Sychravo, zabuší Sladký, válečník se psí hlavou na vrata tvrze Sychravo v doprovodu družiny zvířat. Na jeho ramenu se budou blyštít výložky rytíře-kapitána sloužícího vévodu Petru Vokovi z Frymburku, lennímu pánovi pana Alberta Tomáše ze Sychrava. Skrývají se pod jejich kabáty srdce šelem a zrádců, nebo ryzí srdce rytířů?

